

Clovek postoj! Mlada mamica krvavi, ko prihaja na svet nov član naše družbe! Potrebna je kri, a kri ji bo rešila življenje. Boš kot zdrav oče ali mama lahko mirno prenesel? Kaj če se to zgodi tvojemu otroku? Zelel boš, da jima zdravnik rešijo življenje. Rešijo s krvjo, ki so jo darovali nepoznani krvodajalci.

Clovek postoj in pomisli! Si šofer? Si že kdaj pomislil, da si lahko v nesreči poškodovan tudi ti? Zelel si boš živeti! Potrebna ti bo kri in nepoznani darovalci ti jo bodo dali. A kaj boš storil sedaj, ko si še zdrav?

Clovek postoj in prisluhni! Zelezniška nesreča. Kriki ranjenih, razbitine vagonov, odprte rane, kri odteka... Potrebna je nova kri, mnogo krvi, ki bo rešila življenja. Se boš pridružil tistim nepoznanim krvodajalcem, ki hočejo pomagati, ali boš stal ob strani? Res je, ni te bilo poleg, kaj pa če bi bil?

HUMANA AKCIJA RDEČEGA KRIŽA

Kri rešuje življenja

Letno mora v Sloveniji darovati svojo kri 70.000 krvodajalcev. V tej številki so tudi krvodajalci naše občine. Občinski odbor RK pripravlja v sodelovanju z Zavodom za transfuzijo plan za krvodajalske akcije in način, kako se ga doseže.

V letu 1971 je bil plan občine Bežigrad 1800 krvodajalcev. V glavnem se občani udeležujejo krvodajalskih akcij po delovnih kolektivih, v katerih so zaposleni. Od organizacije v delovnih kolektivih je odvisno, ali se udeležijo te humane akcije veliko ali malo zaposlenih. V tistih delovnih kolektivih, kjer je določena za krvodajalsko akcijo posebna oseba, ki gre od delavca do delavca, je udeležba lepša. Kjer pa se odgovorne osebe zadovoljuje z minimalno dejavnostjo, da obesimo na oglasno desko samo obvestilo, je odziv nizek.

Med delovnimi organizacijami, ki za

svoje sodelovanje v preteklem letu zaslužijo pohvalo so: — Učne delavnice, IMP, Elma, Energoinvest, Gasilska brigada, Instalacije, JUB, Belinka, Kolektiv osnovne šole DOL, Iskra — aparati Savsko naselje, Delo, Poslovno združenje tekstilne industrije, Astra, Avtoobnova, Ljubljanske mlekarne, Zavod SRS za rehabilitacijo invalidov.

Ostale delovne organizacije so malo zaostale. Če bi se odgovorne osebe še nekoliko potrudile, bi prav gotovo našle mesto med humanimi delovnimi kolektivi. Grajo zasluži le gradbeno podjetje Grosuplje. Njihov odnos do krvodajalske akcije prav nič ne kaže na odnose prijateljstva in tovarištva med ljudmi, saj krvodajalcev skoraj nimajo.

Občinski odbor RK vsako leto pritegne k sodelovanju mladino, ki je že dopolnila 18 let. Sole na našem področju: Gradbeni šolski center, Center strokov-

nih šol, PTT šola, gimnazija, avto šola Ježica, Iskrina šola v Linhartovi ulici, se te akcije vedno udeležijo. Kljub vsem očitkom o današnji mladini, nas ta mladina še nikoli ni razočarala.

Plan v preteklem letu je bil presežen. Kri je darovalo 2274 občanov. Ker ima občina vedno več prebivalcev, je letošnji plan 2000 krvodajalcev. Do 21. januarja je darovalo kri 450 občanov. Če upoštevamo, da je to šele prvi mesec, je številka visoka; ker pa krvodajalska akcija na našem področju poteka le v prvih treh mesecih in se ponovi šele jeseni, je prentzka.

Clovek postoj! Kri vedno teče! Nič ne boli, če daš kri, da pomagaš tovarišu v nesreči. Bolelo pa bi, če bi izgubil ljubljeno osebo, ko ji ne bi mogli pomagati, ker ne bi bilo krvi...

Clovek postoj, prisluhni in premisli.

V. OVEN

Knjiga uči in vzgaja

Med šolarji je čedalje več navdušenja za bralno značko

Občinska zveza prijateljev mladine Ljubljana — Bežigrad je tudi za letošnje šolsko leto razpisala tekmovanje za bralno značko z namenom, da bi pionirji vzljubili dobro knjigo, jo znali ceniti, si z branjem bogatili svoje

nasto, 5. in 6. razred za srebrno in 7. in 8. razred za zlato bralno značko.

Doslej so učenci tekmovali za bralno značko Ivana Cankarja. Če so dvakrat tekmovali na isti stopnji, so prvi dobili značko svoje stopnje, drugič pa knjižno nagrado. Tako je v lanskem šolskem letu prejelo kar 740 tekmovalcev knjižno nagrado.

Ker pa učenci tekmujejo za bralno značko in so zelo ponosni na zbirko svojih značk, bodo odslej lahko prejeli po dve znački za vsako stopnjo in sicer bralno značko Ivana Cankarja (3., 5. in 7. razred) ter Franceta Bevka (4., 6. in 8. razred).

Ob koncu tekmovanja bo občinska zveza prijateljev mladine pripravila za vse značkarje občinsko sklepno prireditev, na kateri se bodo nosilci bralne značke srečali s pesniki in pisatelji, kar bo zanje prav gotovo tudi največja nagrada.

Vsekakor organizacija tekmovanja na šolah zahteva veliko požrtvovalnosti učiteljev. Ti na eni strani spodbujajo učence k branju, na drugi pa imajo ogromno dela s pogovori o prebranih knjižnih delih itd. Za to veliko prizadevanje gre učiteljem in profesorjem na osnovnih šolah vse priznanje, saj akcija brez njih ne bi mogla tako napredovati.

Zakaj ni zanimanja?

zmanje in se kulturno vzgajati. Ta kulturna akcija nepriljubljena spodbuja mladi rod k branju in ljubezni do lepe knjige. Število tekmovalcev je v teh nekaj letih zavidljivo naraslo, kar kažejo tle podatki: v šol. letu 1967/68 je bralno značko prejelo 923 učencev, v šol. letu 1968/69 1378, v šol. letu 1969/70 1761 in v šol. letu 1970/71 2250 učencev.

Letos se je od skupnega števila 4023 učencev na bežigradskih osnovnih šolah vključilo v tekmovanje za bralno značko 2615 učencev, torej več kot polovica.

Tekmovanje je razdeljeno na 4 stopnje. 1. in 2. razred tekmuje za Cicibanovo bralno značko, 3. in 4. razred za bro-

Zimovanje v Stopniku pri Vranskem postaja že tradicionalno. Občinski odbor RK tamkaj že nekaj let zapored organizira teden dni bivanja socialno ogroženih in zdravstveno šibkih učencev osnovnih šol. Pri uresničevanju svojega načrta pa ima nekaj nepotrebnih težav.

Gozdni rak, lepi tereni za sankanje in smučanje, domača hrana, bi vsekakor morali pritegniti otroke in vzbu-

dit zanimanje pri starših. Vendar pa imajo nekateri starši do tega kraja še vedno čudne pomisleke, čeprav njih če ne ve zakaj. Tudi socialne delavke na šolah prepočasno in pogosto prepozno obveščajo starše. Posebno slabo se je to končalo na osnovnih šolah Šentjakob in Dol: na Vransko niso poslali nobenega šolarja, čeprav bi nekateri želeli, mnogi pa so spremembe potrebni.

Za varno pot v službo

Prometni strokovnjak svetuje

Kdo ve, koliko ljudi se dnevno že v zgodnjih urah odpravlja v službo. Mnogi so si izbrali avtobus, kot prometno sredstvo s katerim se več ali manj udobno prevažajo na delo in domov. Dosedaj še vedno drži ugotovitev, da ni sredstva in načina, ki bi zagotavljal popolno varnost potovanja. Ta pa je nujno potrebna, saj vemo zakaj. Končno ni vseeno ali bodo koga odpeljali v bolnišnico ali kamorkoli, namesto v službo.

Izbrali smo pot v službo z avtobusom. Ta pot se deli na dva dela: na tisti del, ki jo napravi vsakdo do avtobusa in je za lastno varnost odgovoren sam in na tisti del, ki jo napravi kot potnik z avtobusom. Usoda potnikov je v tem primeru v rokah voznika in sprevoznika. Mno-

gim pa ostane še tretji del potovanja v službo, to je pot od avtobusa do delovnega mesta.

Kakšne nevarnosti spremljajo človeka vsak dan na svoji poti? Teh je mnogo in prenekatera se spremeni v prometno nesrečo. Zakaj? Poglejmo: večina se odpravi od doma po že nekem ustaljenem voznem redu, mnogokrat prihajajo v časovno stisko. Ta pa sili ljudi, da pohitijo, ker kot vemo, avtobus ne čaka. Naglica odvrača ljudi od potrebne pazljivosti, ko hitijo po cesti ali še bolj, ko hitijo čez cesto. Prav tu je skrita past. Ne previdno prečkanje ceste je v času, ko je tudi vidljivost slaba, lahko neposredni vzrok prometnih nesreč na poti na delo. Posebno so ogroženi tisti pešci, ki hi-

tijo čez cesto izven označenih prehodov za pešce, tisti, ki stečejo čez cesto izza nepreglednih mest, kot so dvorišča parkirana vozila ali drugi objekti ob cesti. Avtomobilisti marsikdaj ne opazijo pravočasno hitečih pešcev, zato tudi ukrepajo prepozno in nesreče so na ta način neizogibne.

Druga nevarnost spremlja potnike pri vstopanju v vozilo. V tem času je nevarnost poškodb še večja, zaradi poledenelih ali zasneženih postajališč. Nepotrebno prerivanje potnikov je že tudi marsikoga spodneslo pod kolesa avtobusa. Skratka, paziti je treba na vsakem koraku, dokler se niso za nami zaprla avtobusna vrata.

Za lastno varnost začnemo spet skrbeti, ko izstopimo iz vozila in vse po poti, dokler nismo dospeli do delovnega mesta. S posebno nevarno situacijo se srečamo potem, ko smo izstopili iz avtobusa in nameravamo prečkati cesto. V tem primeru ravnamo edino pravilno, da počakamo toliko časa, da avtobus odpelje s postajališča. Šele tedaj bomo imeli zadosten pregled nad cesto. Tako bomo lažje izbrali primerni trenutek, ko nas ne bodo ogrozili mimo hiteči avtomobili.

Naj ponovimo že znano pravilo: cesto prečkajmo samo na označenih prehodih. Če teh ni v bližini 100 metrov od nameravanega kraja prečkanja, potem lahko gremo čez cesto tudi drugje, vendar le tedaj, ko ne oviramo oziroma nismo v napoto vozilom.

Pomislimo, koliko nevarnih dogodkov smo pustili za seboj. V glavnem se bodo ponovili, ko se bomo vračali z dela domov, pa spet naslednji dan itd.

Za lastno varnost v prometu moramo skratka skrbeti že takrat, ko zapuščamo hišni prag in vse dotlej, dokler se ne vrnemo domov.

MARJAN METLIJAK

Pisma bralcev

DINAR ALI KLOFUTA

Kjer so graščine, so tudi kočice, pravi pregovor. Ni mammo tako brezhibno urejene socialne službe, da bi sproti ugotavljal, kdo je brez denarja za najpreprostejše preživljanje. Zaradi takšnih ali drugačnih vzrokov je na cesti mogoče srečati ljudi, ki prosjajo. Tudi v Ljubljani je tako. Bogatejši smo, več je berčev na ulicah. Pred dvajsetimi leti jih ni bilo.

Na cesti me je ustavila rosna mladenka:

— Gospod, ali imate 30 din?

— Ali potrebujete denar za trolejbus, sem vprašal.

— Da, da... je dahnila.

Bila je čedno napravljena, zdrava, podhranjena po modri, ne pa zato, ker bi bila lačna. Pod pazduho šolske knjige.

Ti novi berači — fantje, redkeje pa dekleta — moldejujejo pred kinodvoranami, pred halo Tivoli in zdaj še na cesti.

Ko smo bili mladi, tudi mi nismo imeli denarja. Pomagali smo si na vse mogoče načine, da smo prišli v kino, na tekme, na koncerte in ples. Zdi se mi, da so bile naše zvižaje v mefah fair playa.

Nikoli pa mi ni prišlo na misel, da bi na cestah beračil. Če se ni dalo nič storiti, smo nazadnje popustili: na tekmi ali na plesu nas pač ni bilo.

Nekateri mladi ljudje očitno zdaj mislijo drugače. Če si zapičijo v glavo, da bodo šli v kino, ne izbirajo sredstev, pa če tudi je zadnji izhod beračenje. Prepričan pa sem, da jim starši dajejo veliko več denarja, kot so ga lahko dali nam.

Morda je mladenki zmanjkalo tistih nekaj kovčecov za reven kozarec viskija ali pa za škaflico neuglednih cigaret Kent?

Kaj naj bi ji dal: denar ali klobuto?

M. P.

Bežigrad

PASJI ZBOR

V okolici Triglavске ulice so si številni državljani omislili pse vseh velikosti in pasem. Vse lepo, toda ti psi niso tako zadržani, da ne bi lajali v poznih in zgodnjih urah. Poleti psi sami tudi ne vedo, da zelenice in parki niso namenjeni njim, pač pa bi to morali vedeti njihovi lastniki. Razumemo ljubezen ljudi do štirinožcev, vendar bi se morali ljudje zavedati, da je treba poskrbeti za to, da ne skacejo psi povsod, kjer se jim zljubi, pa tudi da ne lajajo v urah, ko morajo delovni ljudje počivati. Navadno je tako, da se oglasi en pes, takoj nato pa imate že močan pasji zbor.

F. K.

Triglavska ulica